

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Ἡ ἀπιστία προέρχεται μᾶλλον ἐκ τῆς ἰδίας διαθέσεως, ἢ ἐξ ἄλλης τινος ἀφορμῆς.

Ἡ τροφὸς τῆς ἀπιστίας εἶναι ὁ αἰσθητισμός.

Οἱ ἀπιστοὶ ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ δεισιδαιμονέστεροι τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Δρ. Νέλσον, ἐν τῷ περὶ ἀπιστίας συγγράμματι αὐτοῦ, λέγει, ὅτι ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπειράθη νὰ πείσῃ πάντα ἀπιστοὺς νὰ ἀναγνώσῃ βιβλίον τι περὶ τῶν ἀποδείξεων τοῦ χριστιανισμοῦ, δὲν ἔγνω δὲ ἡ δύο περιπτώσεις ἑλλείψεως πεπνιγμένης καὶ ἐν ταῦταις δὲν ἔμαθε τὸ ἀποτέλεσμα ἕνεκεν ἑλλείψεως εὐκαιρίας.

Ἀνθρώποι τινες μεγάλως ἀνακουφίζονται ὅταν καθολικηθῶν ἀπαλλαγῶσι τῆς πίστεως ἐπὶ τινος ἀπροσδέκτου διδασκαλίας, ὡς ἐὰν τὰ γεγονότα ἡδύναντο νὰ καταστραφῶσι εὐκόλως ὅσον καὶ αἱ δοξασαί.

Ὁ Θεὸς βλέπει ὅτι ἐσμέν γυμνοὶ καὶ πένητες καὶ ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς μετὰ βασιλικῆς ἱματιοθήκης καὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων. Ὑποθέσατε ὅτι κατορθοῦμεν ν' ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν δεόμεθα τροφῆς ἢ ἐνδυμασίας· ἐσόμεθα πένητες καὶ γυμνοί. Τί ἠθέλατε νομίσει ἐὰν ἐγίνετο ἐπανάστασις ἐν τινὶ νοσοκομείῳ, καὶ ἀσθενὲς συνῶμυν μετ' ἀσθενούς, καὶ ἡμέραν τινα ἡγείροντο καὶ ἀπέρριπτον τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰς θερχαίνας; Τότε ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ἀνία θὰ διέμενον ἐντὸς, πᾶσα δὲ βοήθεια ἐκτὸς! Καὶ ὁμῶς τί εἶναι νοσοκομεῖον παραβαλλόμενον πρὸς τὸν πυρέσσοντα τοῦτον κόσμον, ὅστις βαίνει ἐν πόνοις καὶ ἀγωνίαις ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας, ἔνθα οἱ ἀνθρώποι λέγουσιν, ἀπηλλάγημεν τῆς ἐξιλεώσεως καὶ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς; Ναι, ἀλλὰ συγχρόνως ἐστερήσατε ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας.

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΔΟΘΕΡΑΠΩΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ *

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Κυρία Δεμάρ.—Κύριος Μορλρ.—Κύριος Σαυ-
τωβίρ.—Ροβέρτος, ἑγγονὸς τῆς Κυρίας Δεμάρ.

Ἡ σκηνὴ παρίσταται ἐν Παρίσις ἐν δωματίῳ εἰκίας τινὸς τοῦ πέμπτου πατώματος· τράπεζα ἐν τῷ μέσῳ, δύο ἔδραι, γραφεῖον καὶ κλίνη σκεπασμένη διὰ παραπετάσματος ἐσχιομένου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ἐνδεδυμένος χιτῶνιον καὶ περισκελίδα ἡμιτετριμμένα· κλείει βιβλίον, ὅπερ ἀνεγίνωσκεν).

Θὰ ἔδιδον καὶ διὰ νὰ ἔχω τὴν συνέχειαν αὐτῆς τῆς ἱστορίας· πόσον μὲ εὐχαριστεῖ μοι εἶναι ἐνοχλητικὸν ὅτι δὲν μοι μένουσιν ἢ τόμοι τινὲς ἀτελεῖς· λήγει αἶφνης εἰς τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα μέρη· γνωρίζω ἐν τοσούτῳ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας μέχρι Καρόλου τοῦ Β'. Πόσον οὗτος ἦτο δυστυχής! ὅταν σκέπτηται τις τοῦτο, λαμβάνει θάρρος· ὅτι ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον κατέστη ἀλλοῖος... Τίς οἶδεν;... Ἐὰν ὅλαι μοι αἱ ἡμέραι ὡμοιάζον πρὸς τὴν τῆς χθὲς, θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ δώσω εἰς τὴν μάμμην μου τὰ χρήματα ταῦτα. Πόσον θὰ ἐκπλαγῇ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ροβέρτος, Κυρία Δεμάρ.

Κ. ΔΕΜ. Καλ' ἡμέρα, ἀγαπητόν μοι τέκνον! Ἐκοιμήτην ὡς βλέπω σήμερον πλέον τοῦ συνήθους, διότι ἤκουσα νὰ κτυπῶσιν ἔξ.

ΡΟΒ. (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.) Τόσον τὸ καλλίτερον, καλὴ μου μάμμη! τοῦτο θὰ σοὶ κάμῃ καλόν... Ἴδού,

* Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἀπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου.

πρέπει νά σοι δώσω τήν εἰσπραξίν τῆς ἐσπέρας τῆς χθές. Μάντευσον πόσα ἔχω καί χεῖρας.

Κ. ΔΕΜ. Εἴκοσι σολδία;

ΡΟΒ. Πλείονα.

Κ. ΔΕΜ. Τεσσαράκοντα;

ΡΟΒ. Ἐτι πλείονα.

Κ. ΔΕΜ. Τρεῖς φράγκα;

ΡΟΒ. Πολύ πλείονα.

Κ. ΔΕΜ. (περιχρῶς) Πῶς, πλείονα;

ΡΟΒ. (δίδων αὐτῇ τὰ χρήματα) Πέντε φράγκα καί δεκατέσσαρα σολδία.

Κ. ΔΕΜ. Πέντε φράγκα καί δεκατέσσαρα σολδία. Εἶναι δυνατόν νά ἐκέρδησας τόσα;

ΡΟΒ. Ναι, μήτερ μου. Ἀκουσον: χθές τὸ ἐσπέρας, ὅτε οἱ ὁδοιεράποντες ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, εὐρέθην μόνος πρὸ τινος μεγάλης οἰκίας, ἐν ᾗ βλέπω πάντοτε νά συχάζωσι μεγάλοι κύριοι ἐν ἀμάξαις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔστη πρὸ τῆς θύρας νέος τις, ὅστις μοι εἶπε νά κρατήσω τὸν ἵππον τοῦ δίφρου τοῦ σὲ βεβκίω δέ, μάμμη, ὅτι ἐδοκίμασα πολὺν κόπον νά τὸν κρατήσω, διότι ὁ ἵππος τοῦ ἦν πολὺ ζωηρός· οἷς δ' ὁ κύριος ἐξῆλθε, μοι ἔδωκεν ἐν νόμισμα ἑκατὸν σολδίων, λέγων μοι: «Δάδε αὐτὸ, μικρὲ, δὲν ἔχω ἄλλα χρήματα.» Ἐπειτα βλέπων ὅτι δὲν ἦτο ἀρχὰ διηυθύνθην πρὸς τὸ θέατρον τοῦ κωμικοῦ μελοδράματος, ἐξ οὗ κύριός τις ἐξερχόμενος μοι ἔδωκεν ἐν εἰσιτήριον, ὅπερ ἐπώλησα δέκα σολδία· εἰτα ἐζήτησα ἐν ὄχημα διὰ δύο κυρίας, αἵτινες μοι ἔδωκαν τέσσαρα σολδία· τὸ ὅλον πέντε φράγκα καί δεκατέσσαρα σολδία. Μετὰ αὐτὰ, μάμμη μου, θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ, ἐάν ἀγοράσῃς μίαν λίτραν καφέ διὰ τὰ προγεύματά σου. Μετὰ λυπεῖ πολὺ ὅτι σὲ βλέπω νά τρώγῃς ζῆρὸν ἄρτον, ἐνῶ δὲν εἶσαι συνειθισμένη.

Κ. ΔΕΜ. Καλέ μου Ροβέρτε, τοῦτο μοι εἶναι ὅλως ἀδιάφορον. Ἐχομεν ἄλλα δαπάνης πλέον κατεπαγούσας· π. χ. θὰ σοι ἴηται ἀναγκάσιον ἐν ζεύγος ὑποδημάτων.

ΡΟΒ. (ῥεῖλων) Ἡ μάλλον εἶπε μοι ἀναγκαιοῦσι, διότι ἄπερ ἔγω εἶμι κατὰτροπήμενα.

Κ. ΔΕΜ. Ἦρώχον παίδων, τοῦτο θὰ σὲ κάμῃ νά ὑποφέρῃς ὅταν περικατῇς.

ΡΟΒ. Ω! ὅχι πολὺ· ἄλλως δὲ δὲν μοι εἶπες συχνάκις ὅτι δὲν πρέπει νά παρὰπονηταί τις, ἀφού κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν;

Κ. ΔΕΜ. (μειδιάσας) Φαῖ!

ΡΟΒ. Μὴ λυπῶσαι λυπῶν διὰ τοῦτο, μήτερ μου· εἶναι ἀληθές ὅτι ἐάν ἐφοίτων εἰς τὴν ἀγοράν δύο ἢ τρία ἔτη ἀκόμη θὰ ἐδυνάμην νά κερδίω πλείονα· ἐν τούτοις δὲν πρέπει νά σκεπτόμεθα ἄλλο τι ἢ πῶς νά εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὰ ὀλίγα, ἃ μᾶς πέμπει.

Κ. ΔΕΜ. (ἐνγκαλιζομένη αὐτὴν) Τὸν εὐχαριστῶ πρὸς πάντας μικροί μου. Ροβέρτε, ὅτι μοι ἔδωκεν ἐν τέκνον καθὼς σὲ.

ΡΟΒ. Καί ἐγώ, νομίζεις, μήτερ, ὅτι δὲν τὸν εὐχαριστῶ ὅτι μοι ἔδωκε μίαν τοσοῦτον καλὴν μάμμη;

πόσον σὲ ἀγαπῶ! ὅταν δὲν εἶσαι λυπημένη, εἶμαι πάντοτε εὐχαριστήμενος.

Κ. ΔΕΜ. (πασχίζουσα νά μειδιάσῃ) Αἱ! καλὰ, θὰ ἦμαι πάντοτε φαιδρὰ, θὰ ἦμαι φαιδρὰ τέκνον μου.

ΡΟΒ. Καί τώρα, μάμμη, πρέπει νά σὲ ἐγκαταλείψω, ἵνα ὑπάγω νά ζητήσω μήπως κερδήσω τι.

Κ. ΔΕΜ. Ὑπαγε, ὑπαγε, τέκνον μου.

ΡΟΒ. Χαῖρε, μήτερ μου (ἐξέρχεται).

Κ. ΔΕΜ. Χαῖρε, Ροβέρτε μου.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Κ. ΔΕΜΑΡ (συνάπτουσα τὰς χεῖρας) Πόσον ὁ οὐρανὸς σὲ εὐλογεῖ, πτωχόν μου τέκνον! Πόσον κόπον λαμβάνει! Ἀπασαν τὴν ἡμέραν ἐκτίθεται ἐν ταῖς ὁδοῖς εἰς τὸ φύχος καί εἰς τὴν βροχὴν δι' ἐμέ. Πρέπει νά προσπαθῇσω διὰ τοῦ ἔργου μου νά προσθέσω καί ἐγὼ κατὰ εἰς ὅ,τι κερδίζει· ἄς ἀρχίσωμεν τὸ ἔργον μου. (κἀθηται παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἀρχίζει νά ράπτῃ).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Κυρία Δεμάρ, Ροβέρτος.

ΡΟΒ. Μάμμη, μάμμη... (ρίπτεται ἐπὶ τινος ἑδρας). Ἐτρεῖς τόσον ὥς δὲν δύναμαι πλέον νά ἀναπνεύσω.

Κ. ΔΕΜ. Τί ἔχεις; τί συμβαίνει; Βεβαίως ὅχι κακόν.

ΡΟΒ. Ω, ναί... φαντάσθητι, εὖρον ἐν γραμματοφυλάκιον.

Κ. ΔΕΜ. Ἐν γραμματοφυλάκιον;

ΡΟΒ. Καί ἐντός ἐν μέγα δέμα ἐκ χαρτίων ἐμοιαζόντων πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ μοι ἔδωκες νάλλάξω πρὸ τινος καιροῦ, ἐνθυμίσαι;

Κ. ΔΕΜ. Γραμματικά τραπεζικά;

ΡΟΒ. Ναί, λαβε, παρατήρησ (ἐξαγει τὸ γραμματοφυλάκιον ἐκ τοῦ ἐπενδύτου τοῦ καὶ τὸ δίδει αὐτῇ).

Κ. ΔΕΜ. Γραμματικά τῶν χιλίων φράγων! Ἐν, τέσσαρα, ὀκτώ, δέκα.

ΡΟΒ. (πυλὼν ἐκ χραῖς) Δέκα χιλιάδες φράγκα! Εἶναι μία περιουσία, ἢ πέμπτη ἦν ὁ Θεός.

Κ. ΔΕΜ. Διὰ νά τὴν ἀποδώσωμεν εἰς τὸν κύριόν της.

ΡΟΒ. (ἀμνηχανῶς) Α! ἔχεις δικαίον αὕτη δὲν μᾶς ἀνήκει· κάποιος τὸ ἔχασεν ἀναμφιβόλως.

Κ. ΔΕΜ. Καί ἀπόλειξ μάλαστὰ νά καταστρέψῃ ὁ λόκληρον οἰκογένειαν.

ΡΟΒ. Ὅποια λύπη διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους!

Κ. ΔΕΜ. Καί ἂν ἔχωσι μάλιστα τέκνα.

ΡΟΒ. Νά χάσῃ δέκα χιλιάδες φράγων δικαίως! ἄλλα δὲν γνωρίζομεν εἰς τίνας ἀνέκους· πῶς θὰ τὰ ἀποδώσωμεν;

Κ. ΔΕΜ. Διηκρούττοντες αὐτό· οἱ κηρυκεῖς οὕτως θὰ πληρώνονται ἴσως πολὺ ἀκριβὰ.

ΡΟΒ. Α! τὸ γραμματοφυλάκιον ἄς πληρώσῃ.

Κ. ΔΕΜ. Βεβαίως· ἐν τούτοις ἄς ἱσθμεν κατ' ἀρχάς, ἐάν ἐρπερικλέῃ καρμιάν ὁδηγίαν... ἀκριβῶς μίαν ἐπιστολὴν καὶ ἐπισκεπτήρια (ἀναγινώσκει τὴν ἐπιγρα-

φην τῆς ἐπιστολῆς) Πρὸς τὸν κύριον Σαιντωβίν βου-
λεῖσθαι· Μοντμαστρ.

ΡΟΒ. Ω! εἶναι δύο βήματα ἀπὸ ἐδῶ· θὰ τρέξω
παρευθὺς πρὸς τοὺς πόδας σου.

Κ. ΔΕΜ. Εἶναι σφραγιστέρον νὰ μὴ σοὶ δώσω τὸ
γραμματοφυλάκιον. Ζητεῖς ἀπὸ τοῦ κ. Σαιντωβίν,
τῷ διδόντι τὴν διεύθυνσίν μου καὶ τῷ λέγοντι ὅτι δέ-
νεται νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ἀντικειμένου, κερδὶ
αὐθὰ ἀνησοχῇ.

ΡΟΒ. Θὰ ἐλθῃ ταχέως· ἔσω βεβαία.

Κ. ΔΕΜ. Ναί· ἀλλὰ θέλω νὰ ἦμαι βεβαία, ἐὰν θὰ
ἀποδώσω μίαν τοσαύτην ποσότητά πρὸς ἐκεῖνον,
ὅστις τὴν ἔχασεν.

ΡΟΒ. Τὸ γνωρίζω. Πρέπει κατ' ἀρχὰς νὰ τῷ εἰπω-
μεν ὅτι τὸ γραμματοφυλάκιον ἐμπεριέχει μίαν ἐπί-
στολὴν καὶ τινα ἐπισκεπτήρια. Ἐν τῷ σχολείῳ δὲ ἂν
εὐρισκεί τις κἀνὲν κονδυλομάχαιρον ἢ ἄλλο τι, δὲν
ἦτον ἀρκετὰ ἀνόητος διὰ νὰ ἐρωτήσῃ: Τίνι ἀνήκει
τὸ κονδυλομάχαιρον; ἢ γραφίς; ἐλέγαμεν μόνον ἁ-
πλῶς: Τίς ἔχῃ κἀνὲν πράγμα;

Κ. ΔΕΜ. Ὁρθῶς μὴ χάνῃς ἐν τούτοις καιρὸν, ἀγα-
πητόν μου τέκνον.

ΡΟΒ. Θὰ ἐπιστρέψω εἰς ἐν τέταρτον (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Κ. ΔΕΜΑΡ. Ὅποιαν χαρὰν θὰ φέρῃ ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰ-
κίᾳ! Ἴσως θὰ ὦσιν ἐν ἀπογνώσει! Ἀλλ' ἴσως ἐπίσης
ὁ κτήτωρ τοῦ γραμματοφυλακίου τούτου εἶναι πλου-
σιος καὶ ἡ ποσότης αὕτη, ἥτις θὰ ἐποίει ἡμᾶς εὐτυ-
χεῖς, εἶναι δι' αὐτὸν μικρά! Ἰδοὺ ὁ κόσμος. Νομί-
ζω ὅτι ἀναβαίνει τις. . . . ὁ κρύψωμεν ταχέως
τὸν θησαυρόν. (θέτει τὸ γραμματοφυλάκιον ἐν τῷ
γραφεῖῳ).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Κυρία Δεμάρ, Κύριος Μορίν.

Κ. ΜΟΡ. (κτυπῶν ἔξωθεν) Κυρία Δεμάρ.

Κ. ΔΕΜ. Ω Θεέ! εἶναι ὁ κύριος Μορίν. (ἀνοίγει τὴν
θύραν).

Κ. ΜΟΡ. Σὰς ζητῶ συγχώρησιν διότι παρουσιάζο-
μαι εἰς τὴν οἰκίαν σας τόσο πρῶ· ἀλλ' ἔχω σήμερον
νὰ κάμω πολλὰς πληρωμὰς καὶ ἤλθον νὰ σὰς πα-
ρακαλέσω νὰ τελειώσωμεν τὸν μικρὸν μας λογαρια-
σμόν.

Κ. ΔΕΜ. Τὸν μικρὸν μας λογαριασμόν. Κ. Μο-
ρίν. . . . γνωρίζω ὄντως ὅτι σὰς ὀφείλω.

Κ. ΜΟΡ. Δύο μηνιαία. Μοὶ ἐζητήσατε διορίαν διὰ
τὸ πρῶτον, ἐλπίζω ὅμως διὰ τοῦτο. . .

Κ. ΔΕΜ. Δὲν εὐρίσκομαι, κ. Μορίν, εἰς κατάστασιν
νὰ σὰς πληρώσω.

Κ. ΜΟΡ. Καὶ ἐγὼ, κ. Δεμάρ, δὲν εὐρίσκομαι εἰς
κατάστασιν νὰ σὰς περιμένω περισσότερο. Εἶμαι
γὰρ ἄνθρωπος περὶ τῆς οἰκίας ταύτης, χρεώστης νὰ
πληρώσῃ τὰ ἐνοίκια τῷ ιδιοκτήτῃ, ὅστις δὲν γνωρίζει
ἄλλον πλὴν ἐμοῦ· πῶς θέλετε νὰ τὸν εὐχαρίστησω,
ἐὰν αἱ ἐνοικιασταὶ μου δὲν με πληρῶσιν;

Κ. ΔΕΜ. Ἐλπίζω, κ. Μορίν, ὅτι μία τόσο μικρά
ποσότης δὲν θὰ σὰς θέσῃ εἰς ἀμηχανίαν.

Λ. ΜΟΡ. Δὲν εἶναι μικρά ποσότης, ὅταν πρόκειται
νὰ ποτελεσθῇ μία μεγάλη ὁλοκλήρως· οἱ φιλόσοφοι εἶπον
ὅτι τὰ μικρὰ βυάκια σχηματίζουν τοὺς μεγάλους
ποταμούς, οὐδέ τις τὸ ἀγνοεῖ.

Κ. ΔΕΜ. Ἀπελπίζομαι. . .

Κ. ΜΟΡ. Ἡ ἀπελπίσις σας δὲν θὰ μοὶ πληρώσῃ
τὰ ἐξδομήκοντα φράγκα ἅπερ μοὶ ὀφείλετε. Ὅταν
δὲν ἔχῃ τις προσόδους δὲν κατοικεῖ ἐν εὐτυχίᾳ, κυρία.

Κ. ΔΕΜ. Βλέπετε, κ. Μορίν, ὅτι δὲν ἐδίστασα νὰ
ναθῶ εἰς τὸ πλείστον πάτωμα, ὅταν εἶδον τοὺς πό-
ρους μου ἐξαντληθέντας. . .

Κ. ΜΟΡ. Πῶς ἐξαντλήθησαν οἱ πόροι σας; Δὲν τὸ
πιστεύω, διότι μοὶ εἶπατε ὅτι ἐζήσατε ἐν εὐπορίᾳ.

Β. ΔΕΜ. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐζήσα ἐν εὐπορίᾳ διότι
ὁ κύριος τῆς κόρης μου ἦτο πλούσιος· προσβλήθει-
ς ὅμως ὑπ' ἀνηκούστων δυστυχημάτων, κατεστράφη
ὀλοτελῶς· ὁ γαμβρός μου δὲν ἔσωσεν ἢ τὴν τιμὴν
τοῦ· ἔμεινεν ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἡ λύπη ὠδήγησεν
εἰς τὸν τάφον αὐτὸν τε καὶ τὴν θυγατέρα μου, κα-
ταλιπόντας ἐν τέκνον, διὰ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ὁ-
ποίου ἐπώλησα ὅ,τι εἶχον καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ἐπιπλά
μου, ἐξαιρέσει τοῦ γραφείου τούτου, ὑπερεκράτησα
ὡς δοθέν μοι ὑπὸ τῆς κόρης μου.

Κ. ΜΟΡ. Τὸ γραφεῖον εἶναι ἀρκετὰ ὠραῖον.

Κ. ΔΕΜ. Διὰ τῶν θυσιῶν τούτων τὰ ἀγαπητόν μου
παίδιον δὲν ἀπέθανε τῆς πείνης. Με ἀντήμεψε καλῶς.
Γνωρίζετε τί ἔκαμε, Κύριε; Ὅταν ἔμαθε τὴν δεινὴν
θέσιν, ἐν ἣ εὐρισκόμεθα, πρῶτον τινὰ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ
εἰς τὸ σχολεῖον ὅπου τὸν ἐπεμπον καθ' ἑκάστην, ἔστη
εἰς τὴν γωνίαν ἔδου τινὰς ζητῶν νὰ κερδήσῃ τι ὡς
ἐδοθεράπων. Ὁ Θεὸς πύλόνησε τὰς προσπάθειάς του
καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ ἄρτος δὲν τρώγομεν
εἶναι πρῶτον τῶν ἰδρώτων του.

Κ. ΜΟΡ. Ω! εἶναι πολὺ καλὸν τέκνον. Δὲν ἔπεται
ὅμως ἐκ τούτου ὅτι δὲν ἔχετε περιουσίαν, δὲν ἔχετε
πόρους· ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος ἵνα σὰς
πρέχω κατοικίαν δωρεάν, ἰδοὺ ἡ μόνη ἀμύβασις, ἣν
δύναται νὰ συνάψω ἐν τῷ ἑκτῷ ἡμερῶν ἀπαιτῶ νὰ μοὶ
πληρώσῃτε τὰ ἐξδομήκοντα φράγκα, εἰδ' ἄλλως θὰ
λάβω τὸ γραφεῖον καὶ θὰ ὑπάγῃτε νὰ κατοικήσῃτε
ἀλλοθι. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις. (ἀνα-
χωρεῖ) (ἔπεται συνέχεια).

ΓΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΙΑ.

Τὴν γῆν διατρέχουσι ἀπαρνούμενοι ἑαυτοὺς· Γερα-
πῶστολοι, πᾶσαν σκληραγωγίαν ὑφιστάμεναι ὥπως
μεταφέρωσι τὸν χριστιανισμόν εἰς ἀπαρμαρυσμέ-
νας χώρας. Ἀλλὰ ποῦ ἐστὶν ὁ ἀπιστίας ὁ ἐξορίας
ἑαυτὸν τῆς χώρας αὐτοῦ ὥπως ἐκπληττῇ ἀρχαῖς φυ-
λάς; Οὐδε εἰς εὐρώπῃ· Κόβονται ἐν ταῖς ἐστίαις
αὐτῶν τρέφοντες τὴν ἀλαζονίαν καὶ καὶ χλευάζον-
τες τὴν ἀρετὴν ἣν δὲν δύναται νὰ ἀπομνησθῶσιν.